

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew čě!

F.

Serbiske njeđzelske kópjena.

Wudawa šo kóždu kóbotu w Smolerjez knižicziščezěni w Budyšinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschědplatu 40 np. dostacž.

Ssmjertna njeđzela.

„Sbóžni šu čzi morwi, kótsiž w tym Anjesu wumru.“

Sjewj. šwj. Jana 14, 13.

Wšchitzu morwi sbóžni njesku! To wěšće wěmy, špominajo na bohateho muža we ewangeliju. Tošamo ša-
čzucze mamy pschi šmjerczi tych, kótsiž šu šebi šami
žiwjenje wšali. Sbóžny njeje Judasch Ššcharijoth. Nje-
šbóžny a we wěcznosćzi njesbožowny je kóždu, kiž w pošlednim
wotomitińjenju žiwjenja šwjast š Bohom rostorhnje.

Ščto je po prawym šmjercz? Ššmjercz čzłowjeka
je pschěstupjenje š časneho do wěczneho žiwjenja; a wróćicž
šo ničto njemóže. Čzahnje žiwjenje je jara wšchelake,
wěczne žiwjenje pak je dvojake. Wěrijazy ššchesczijan tutón
dwoji wukónž wěczneho žiwjenja hižom we špoczatkach šnaje.
Šemu je šnate, šo čzert, šwět a čzěto jeho na šščerołi pucž,
do njesboža a šatamanštwa čžeri. Njewěrijazy to š žyła
njewě abo pschepošdže šhoni. Ššwjaty Duch pak naš
pschěš ewangelijon š Jesušež woła, pschepoščuje, čžehnje.
Wěrijazy tutón wuski pucž šnaje, kiž š žiwjenju a š sbóž-
nosćzi wjedže.

Šemške žiwjenje je krotke pornio wěcznosćzi. Šdnyž
šmjertnu njeđzela na pohrjebniščezó šwojich lubych džěšch,
dha wopomńi prawje, šo šo našče žiwjenje šwětkam runa,
na rowach a rowczkach ležazym; wone bóršy šwjadnu a
našče žiwjenje bóršy šahinje. Ale tón Anješ a jeho šłowo
wostanje hacž do wěcznosćze.

Tež to šłowo: Šbóžni šu čzi morwi, kótsiž w tym
Anjesu wumru! We litanaji na pokutny džěň špěwamy:
pschěd nahlej šmjerczu wobarnuj naš, luby Anješ Božo!
Nahla šmjercz je pschězo něščto wulžy nastrojaze ša po-
trjeheny dom, ša žyłu wješ a wošadu. Čzłowška dušča,
šwět wopuščeziwšchi, pschěd Bože wobliczo šupi! Ššhutni-
šcheho wotomitińjenja nješnajemy. Móže-li čzłowjet pschěd
wotěndženjom hiščezé Bože wotkasanje wuzicž abo š modlitwu
šwojeho ducha do Božěju rukow podacž, dha je to wulke
šmėrowanje kaž ša mřejazeho tak ša šawostajenyč. Šotom
šmėmy š dobrým šwědomjom na šaschěž to pschěczé na-
pišacž: Špi we mērie! a na pomnił te šłowa šarycz:
Tudy wotpoczuj we tym Anjesu našch luby nan, našcha
luba macž. Je-li pak šo Bohu temu Anješej špodobalo,
jeneho našchich lubych š nahlej šmjerczu š časnosćze wot-
wolacž, je-li Boža rucžka našcheho šobušchesczijana šajala,
tak šo wón šo rošžohnujo nam ani šłowczka prajicž, ani
ruki šawdacž njemóže, dha drje placžo pschi jeho šmjertnym
ložu štejimy a šo praschamy: Anješ, čžehodla tak nahle!
Šane wotmolwjenje pak šo nam njeđawa, šhiba to šhutne
napominanje: Šytaj šam šwoju dušchu šahowacž! Nje-
woczakuj š pokutu hacž do pošlednjeho dnja žiwjenja, ale
čziń, šo by sbóžny byl, š bojoscžu a še rženjom. —

Duž hladaž, luby pschěczelo, šo by šo čzi to šłowo:
„Sbóžni šu čzi morwi, kótsiž we tym Anjesu wumru,“
pscheměnilo do tamneho: „Ššmy-li my žiwi, dha šmy temu
Anješej žiwi; wumrjemy-li, dha wumrjemy temu Anješej.
Njeh šmy teho dla žiwi abo njeh wumrjemy, dha šmy

teho Anjese." A chzeš-li swoju sbožnosť hižom tudy na semi wužiwać, dha runaj so tym, kotrychž nasch luby Sbožnik we sapoczatku swojeho předomanja na horje „sbožnych khwali“ (Mat. 5, 3—11). Pytaj jeno Jesuša, niczo druge njepomha.

Sbožni su czi wuswoleni,
 Kiž wumru w Jesušowym mjeni;
 Czi du nuts t tamnej krašnosći!
 Hdyž su woni wotuczili
 Se smjertnoh' spanja, kiž su měli,
 Dha pschiindu t wěcznej radošći.
 We měrje wotpocznu,
 Bjes wobčežnosťow su.
 Tam psched twój trón,
 O Jesušo, nasch Sbožniko,
 Sich skutki džeja sa nimi.

N. w K.

„Nasche mēschčanske prawo je w njebjesach!“

(Filip. 3, 17—21.)

Glóš (Gl. „Zionste hlošy“, 1. džel, czo. 474): Jerusalem, ty město wyšoke —

Jerusalem je sbožnych bydlenje,
 Kiž Bóh je natwaril;
 Joh' cžěšla wón a stworiczel sam je,*
 Eso w nim je pschekrašnil;
 Tam krašnosť Boža šwěczi
 We wěcznym blyščženju,
 Tam wuswolene džěczi
 Eso w šwětle šraduju! —

Nuts niczo njesastupi nješwjate
 Do města Božeho;
 Wšach wschekomóžny Bóh sam šwjaty je;
 Kaž šlónzo jašni so
 Tam šwjatosć Boža jeho
 A šwěza jehnjo je;**
 Blyščez, wuškadžazy t njeho,
 Še šlónzo njebjeske!

Bycz šwěczi Boži w njebjy dymbimy,
 Duž šwěczi šhodžmy tu!
 Dom dowjedže naš junu t zušoby
 Nasch Wóczez w Šhrystušu;
 Dže Jesuš našcha hłowa,
 My stawy jeho šmy,
 Nam herbam Božim šhowa
 Džel tam so lubošny. —

Ach, njemudri su wšitzy wopravdže,
 Kiž hrěchi lubuja!
 Kšičiž Šhrystušowy šlepym hłupošć je,
 Šta junu jich je mšda;
 Brjuch sa Boha su měli
 We hrěšnym wješelu,
 Eso wofšewjecz tu chžyli
 Eso w cžělnym žiwjenju.

Šlónz junu budže šatamanstwo jich
 A cžez jich t hanibje;
 Eso t bydlow wušamšneni njebjeskich
 Tam wbošy na wěcznje; —

Šaf šwěczi Boži pšóndu
 Do herbstwa krašneho,
 Hdyž t cžafa junu wuńdu
 Do raja Božeho.

Jerusalem jich wěczny budže dom,
 Sich Boža krašnosť džěl;
 Eso šwěczi stowaršeni t Jesušom,
 Wón je Šmmanuel,
 Kiž pschemeni jich cžělo
 Do cžěla šwojeho,
 So t nim by krašnosť mělo
 Tam šlónza wěczneho.

Na Anjese Jesom Šhrysta cžakajmy
 Dže tudy ščetpliwje,
 A Šerusalemj hłowu šběhajmy,
 Dóžž dom naš powjedže
 Nasch Sbožnik Jesuš krašnje
 Tu t horja cžafneho
 Tam, hdyž so blyščez jašnje
 Nam wěczne krašstwo! —

U.

Kroczel je lědy mjese mnu a mjes smjerczu.

1. knihi Samuela 20, 3.

Dubowany cžitarjo, wocžakuj smjercz šóždu hodžinu; pschetož wona nješchestajnje na tebje šafa. Štawasch-li rano, dha wopomni, so móže šónle džěni pošledni twojeho žiwjenja bycz; džěsch-li wječzor t mēru, pomyšl na to, so budže šnano bližšcha nóz twoja pošlednja na semi. Šchtožkuli cžinišch abo špocžinasch, rošpomni najprjedy a pruhuj so, hacž by to cžiniš, dymbjal-li w tej hodžinje wumrjecz a psched Boži šud šupicz. Mēnišch šnano, so czi smjercz bliska njeje, hdyž na nju njemyšlišch? Šsmjercz je czi pschezo sa pšatomaj, hacž ty na nju špominasch abo niz.

Žiwjenje njeje czi jako šwóšstwo date, ale bu czi jako poščzene šublo dowěrjene; ty šy do njeho jeno pod tym wumēnjenjom šastupil, so masch je šašo wopuschěciz; nahi šy pschischol, nahi šašo wotšal pošchēnjesch. Nasche žiwjenje je pučžowarstwo; šmy-li dolho došcz pučžowali, dymbimy so ššóncžnje wróczicz; my nješmy knježa, ale jeno šyblerjo na tutej semi.

Š šóždej hodžinu wopomni, hdyže cze twoje kroczele wjedu. To je šmylnosć, wērišch-li, so t pošlednim wodychom šafle wumrjemy; ně, my šóždy džěni, šóždy wofomik mrejemy. Na jedny ras my smjerczi do rukow nješadamy, ale so jej w šóždej mjēščinje bližimy. Nasche žiwjenje je pučž; t šóždym dnjom my džěl teho šameho wotpoložamy, a wotšknjenty šónz, smjercz, so nam pschezo šóle bliži.

Ničto njemóže smjerczi t wješelym woblicžom napschěčžimo hładacz, šhiba so je so na nju hižom dolho pschihotowal. Wšchēdnje wotemrēwaj šlemu we šwojim žiwjenju, dha budžesch w smjerczi mōž Bohu živy bycz. Šrjedy hacž wumrjješch, dymbi hrěch w tebi wotemrjety bycz. Štary cžłowjek njech w tebi wumrje, mjes tym so šy živy, dha budže tež Šhrystuš pschi twojej smjerczi w tebi živy.

Ničto paš t wěcznemu žiwjenju njedóndže, jeli so wón tudy njeje šapoczal w Šhrystušu živy bycz. Chzešch hōrkosći smjercze wučeknjecz, dha wobarnuj we wěrje Šhrystušowe šłowo. Wšera naš t Bohom šjednoczi a šwježe. Czi, kiž su w Šhrystušu, tehodla njewumru; pschetož Šhrystuš je jich žiwjenje. Šchtož psches wēru na Bōšy wiša, je t nim jedny duch. Wěrjazy tehodla do wěcznosće njewumrje; dokelž je Bóh jeho žiwjenje. Šwjaš mjes

* Šebr. 11, 10. ** Šjew. Šan. 21, 23.

Khrystuſom a wěrjazymy je tak hluboki, ſo ſo wón tež pſches
ſmjercz roſwjajacz njemóže; w najczėmniſhej ſmjertnej nozy ſwėczi
ſo jim ſwėtko bójſjeje hnady; na ſtrachapolnym puczu ſmjercze
wobarnuje Khrystuſ ſwojich ſwėrnych pſches ſchit jandželow.
Sraelski lud dźeſche pſches Čzerwjene Morjo do ſlubjeneho kraja,
Farao a jeho wóſſko ſo w nim tepi. Tak je pobožnych ſmjercz
jich ſpoczatk žiwjenja a ſaſtup do paradieſa; bjeſbóžnych ſmjercz
pať njeje kónz jich ſlósčow, ale ſjednoczenje ſańdžentnych ſlósčow
ſ pſchichodnymi; woni du wot prėnjeje ſmjercze do drugeje. Teho-
dla, o duſcha, ſpominaj na kónz a čziť ſ bojoſčzu a ſe rženjom, ſo
je Khrystuſ w tebi žiwj, tak ſo by čze čaſna ſmjercz do wėczneho
žiwjenja pſchewodžala.

Praj jeno ſłowo!

Mat. 8, 8.

Praj ſłowo, Jeſu, ſłowczko jeniczke,
Dha ſańdu ſtyſt a ból a wſchitke horja,
Kaž njemdrnych wėtrow ſtraſchne ſchumjenje
Wſcho mjelkne, tak ſo lehnu žolmy morja,
A ſwėtkle legiony jandželſke
Pſched tobu ponižnje ſo dopokorja.
Praj ſłowo ty!

Praj ſłowo! So do wſchitkich ſemſkich ſtron
Se ſłowom ſboža wėrnpóſkli čahnu:
Pſches morjo khodži ewangelion
A ſ njeju modlitwy a hymny ſahnu;
Sich pſalmſki khėrluſch honi čertow won,
Arwė, jėda, hrėcha ſmjertne rėki prahnu.
Praj ſłowo ty!

Praj ſłowo, ſo ſo ſaſo ſjednoczi,
Čhytož dźelene, a ſwėrny ſwjafſki ſwježe,
So ſloty mėr ſo ſ nowa wobradži,
Hdžez ſchłódna ſwada ſtorha ſtolpy khėže.
Hdžez nóz ſo bliži, džen ſo nakhili,
Tam pſchi naſ wostań, wėczne ſlónčzko, Rnježe!
Praj ſłowo ty.

Praj ſłowo! Sswať mje, hdž wot tebe du,
Na ſwėta rumnych haſach druhdy bludžu;
Se ſłowom mėra troſchtuj wutrobu,
Hdž ſwojich ſmylkow dla ſo jara rudžu;
Mje poſhlyń, hdž pod twojej prawizu
Wſchė ſwoje myſle, čucza, mozy ſkludžu.
Praj ſłowo ty!

Praj ſłowo! Goll a ſtrach a čzma a dym
Młi tſchi wutrobu na ſemſkej droſy. —
Pſched hadom, hlubinu a wſchitkim ſlym
Čhył wodžo wobarnowacz mojej noſy,
So dónđe ſlónčzke ſ bydlam njebeſkim
Młi lóžiczka pſchi pſcheczelniwym brjoſy.
Praj ſłowo ty!

Praj ſłowo, hdž po čaſu žiwjenja
Se ſaſchla čaſnej' hnady khwilka žyła;
Sso ſmil, ſo njeby wėczna čzwila ſla
Młi wutrobu a duſchu roſtorhnyla!
Čžel jandželow, ſo by wobſtupila
Pſchi mojim kónzu mje jich ſwėtkla ſyła.
Praj ſłowo ty.

Praj ſłowo! „Bój, ty žohnowany“, praj,
Hdž junu pſchińdžech ſ poſljenemu budu;
„Mój žohnowany, herbuj Bóži raj
A pſchiſtup ſ prawizy tu ſ mojom' ludu!“
Čze njepuſchčzu, o Jeſu, pſchepomhaj,
So wėcznje twojej' hnady dźeczó budu!
Praj ſłowo ty!

San Wałtať.

Spėwaj a dźelaj.

Ŧowjedańczko ſa mlodych a ſtarych.

(Poťracžowanje.)

Kajki bė to ſrudny čaſ ſa khudu wudowu wot ſańdženeje
ſymy ſem hacž dotal, tak wobczėžne bėchu jej dny, a tak dołhe
nozy! Hſchėže nihdy njebė jej jejna khudoba tak hórka była, jako
tutón krótki čaſ; pſchėzo bėſche ſebi wona wſchitku potrebnosč
ſaſlužila a niſomu ſ ničim wobczėžna njebyła, tež ſwoju hubjenu
hoſpodu ſebi darmo nježadala, ale ju woſbadže ſaplacžila; ale nėtk
jej to wjazy móžno njebė a tež niž, ſo ſamu ſežiwicz. To jej
jara ſlė čzinjeſche, ſmilnych darow hladacz a ſwojeho ſyna po
proſchenju ſlacž. Wona teho dla huſto ſdychowafche, ſo by Bóh
čhył, jeſi by jeho wola była, jej jejne čzerpienje pſchitrótschicz a
ju ſ teho hubjenſtwa ſ ſebi wſacz. A kaž ſo ji ſdaſche, dha
čhyſche Bóh po jeje próſtweje čzinicz, pſchetož wona džen wote dnja
pſchėzo bóle ſlabnjeſche.

Tedyn džen pſched wječžorom ſawola wona ſwojeho ſyna
ſ ſebi, kotryž ſeprijeny pola blida ſedžefche, a džefche ſ njemu:
„Mój ſynko, pój wſchaf bliže ke mni, ja mam čzi nėſchto prajicz.“

„Ach moja maczi, wy tola wumrjecz njebudžeczė!“

„Budu, mój ſynko, budu, ale ty njeplacž!“

„Ach, moja luba macze!“

„Budž ſmėrom, mój ſynko, tebi ſo derje pónđe, hdž tu ja
wjazy njebudu. Poſlučaj, mój ſynko, hdž wumru a budža mje
pohrjebacz, dha njewoſtań potom dlėje tudy, ale dži dale, dži dale
ſ wječžoru, hdžez ſo ſlónzo lóždy wječžor khowa.“

„Moja maczi, ja bych rady tudy woſtať, ja bych tam khodžil,
hdžez budža moju macžerku ſahrjebacz.“

„Mój ſynko, tam ja njewoſtanu, hdžez budža mje poſhowacz,
ale ja pónđu do njebeſk ſ lubemu Bohu. Moje čželo drje tudy
woſtanje a budže wotpoczowacz wot wſcheje hubjenosčze, prózy a
ſrudoby, ale moja duſcha pónđe do njebeſk ſ Ebóžnikej; kaž teho
hubjeneho Lazara duſchu, tak budža tež moju duſchu jandželjo pſche-
wodžecz do njebeſkeho raja. — Hdž budu poſhowana, potom
pſchińdž ſ mojemu romu, poſlakń ſo a wuſpėwaj nad nim nutry
wótczenaſch, ale potom njewoſtań dlėje tudy, ale dži. — Njewoſtań
tudy dale ludžom ſ wobczėžnosčzi, hlaj, woni maja nėtk ſo mnu
wulku nuſu, teho dla dži ty potom dale a hladaj, hdže budža čze
dobrocžiwu ludžo trjebacz móž, čziť jim dobrotu a budž poſluſchny,
Bóh čze njewopuſchčzi. — Mój ſynko“, pocža macž po malej
khwili ſaſo rėczecz, „ale njeńdž ſe ſerbſkeho kraja ani ſe
ſerbſkeho luda, wón ma khłėba doſcz. Dyrbjal-li pſchińcz,
hdžez hinať rėcz, dha ſo ſaſo wrócž a woſtań pſchi ſerbſkim
ludu, wón je pobožny a dźelawy. Wlyſl pſchėzo na Boha, dha
budže wón pſchi tebi; njeczitń ničzo ſleho, dha budže tebi Bóh
pomhacz. Sſlyſchich, mój ſynko?“

„Haj maczi, ale njebudže dha wam ſaſo lėpje?“

„Nė, mój ſynko, ja ſebi tež nježadam, dlėje tudy woſtacz, ja
rady wumru, wſchaf wėm, ſo budžefch mje poſlučaj, ty ſy mje
pſchėzo poſlučaj. — Sa drje čze jara khudeho tudy woſtaju, ale
ty ſy bohaty doſcz, hdž ſo Boha bojiſch a prawje čziniſch. —
A nėtk, mój ſynko, dži knjeſej duchownemu, proſch jeho, ſo by
ke mni pſchichol, praj jemu, ſo čžu rada pſched ſmjerczu ſ nim

poręczec. Dži, mój synko, dži a njeplacž. Bóh tón Anjes je tebi ja twoje klyh a luboscž ke mni wjele sboža nahromadžil."

A Sanf džěšche cžinicž, kaž bė jemu macž prajila, a pichindže s knjesom duchownym, s kotrymž macž potom dolho rěčěšche, ale San njebė pódla, teho bė macž dale pódla; wona njechafche, so by wón klyšchal, sčtož wona s knjesom duchownym rěčži.

Malětni cžaf se swojimi rjanoscžemi bė so pominył, lětni cžaf se swojej tuhu bė tež hižo sashol a nashymny se swojimi rjanymi darami nastal. Ludžo džělachu sažo na polach, ale s druhimi sáčucžemi a s drugej wjekełoscžu; woni bjerichu mšdu swojeho pilneho džěla, khowachu Bože dary, kotrež bė jim Boža luboscž wobradžila, do swojich bróžnjow. Bóh tón Anjes bė bjes pohladanja na parščonu swojemu plónzu kwěcizč dawal na pola dobrych a klych, wón bė desčecž a rožu plal na wužyw prawych a njeprawych, a bė žohnowal bjesbóžneho runje jako praweho, so by jemu swoju luboscž a sčžedrimoscž sjewil, tak so by so tónkamy dohladal a byl psches Božu dobrocžimoscž k polucze wabjent. D hdy by so bjesbóžny pschi domkhowanju Božich darow dopomnil, tak wjele njerjada je wón na swoje polo pschi wužywje sobu wumjetał psches njehorne plowa, hidženje a hněw, a hdy by tutón wužyw sobu sčhadžal a rostł, tak hubjene žně by wón mēcz dyrbjal w cžafu domkhowanja! Ale tak je Bóh sama luboscž; wón njesahadža s nami po naschich hřechach a njesaplacža nam po naschich kłoscžach, ale žohnuje a cžini dobrotu, so bychmy so k njemu wobrocžili a so wostajili sčeho pucža, tak dolho hacž jeho hnadu mamy.

Cžafy so wotmēnjeja, hodžiny so minu, dny a mēžazy sčhadžeja, cžaf khwata kaž by prjecž lecžil, a tak spěschnje je nam cžetnył, a my sańdžemy s nim sobu, pschibližujemy so k kónzej a stejimy njenadžizny pschi swojim rowje, wscho sańdžene je nam jako sčn. Ale sčabemu njeschwata cžaf rucže dosčž, khowemu a kž we staroscžach teži, njeschwadža wón spěschnje dosčž, cži cžafaja požadliwje na sčhadženje plónza a so wjekeła, so so jich wumóženje pschibližuje; woni wopusččža rady tutón swět, kž bė jim tak hórki, pschetož woni ničo na nim nimaja, sčtož by jich k njemu wjasalo a cžahnył, a maja-li sčto lube na nim, to so porucžili s wěrjazej wutrobu lubemu Bohu. Tak nascha khowa wudowa Marja; wona ležešche a cžafafche na wumóženje hacž do nashymy, dny bėchu jej jara dolhe byle, ale hišcže dlějšche nozy; wona bė so nacžafala a naschchowała, hacž ju Bóh se wscheje nush a se wscheho hubjenstwa wumo, a wona swój bėh tudy na semi dokonja a sańdže k tamnej njebjeskej polnosčži a wjekełoscž, kaž bė sčbi žadala.

Suriy Rožaf w Spalach bė prawje duschny cžlowjek; bohaty na cžafnych klykach runje njebė, pschetož wón mēješche hrěnju žiwnosčž, nēhdže s třizecžimi kórzami pola a kufi, a hole wjazy hacž pol tak wjele, a hišcže nēšcto kerkow pschi rězy. Wón wobdžěla tušamu s dwēmaj wolomaj, mēješche na nej sčšěcž krumow a nēšcto drobneho stotu. Twarjenja bėchu wschě žyle, a tšěchi njebėchu nihdže rostorhane. To bė tajka žiwnosčž, na kotrež móže cžlowjek se žonu a džěcžimi jura derje živy byčž, hdyž sčbi džělaja a to swoje pētnje hromadu džerža, a Suriy bė tež jara derje na nej živy. Wón bė so do njeje woženil. Sčho pschichodny nan, stary Godan, mēješche dwě džowzy, Marju bė do wšy wudal a Hanje damach dal, a ta bė sčbi Suriy Rožafa wšala. Lěpscheho hospodarja a pschichodneho syna njebė stary Godan sčbi wubracž mohł, jeho džowka pał niz duschnišcheho mandželskeho. Pjenjes Suriy žanych njemēješche, khiba pjecž a sčdomdžefacž tolet, kotrež bė sčbi jako wotrocžł wusbytkowal; ale wón mēješche, sčtož bė wjazy hacž wjele pjenjes winojte: dobry rosom, strowe stawy a hotowoscž k džělu, bė slutniwy, cžitafche radšcho w knihach, hacž so

by wjeczor wokolo klyh. To wscho so staremu Godanej lubješche, a wón mēješche: tajkich wotrocžkow nēł wjele wjazy njenamafsch, kajkž Suriy je. Wotrocžy maja nēł wjazy mšdy dnyžli sčm ja mēł, a tola sčbi lědom hdy jedyn nēšcto nahromadži; hdyž je lěto pola nich wokolo, dha je jich mšda najbóle tež wscha; ale Suriy, kž žanu wyschschu mšdu njemēješche, dnyžli druhy, je sčbi sa wšgom lět pjecž a sčdom džefacž tolet wusbytkowal, to je dobre hospodarstwo a pokafuje na wjekeły pschichod: ja sčbi myšlu, tón njebudže twoju žiwnosčž sapuscžicž a hłob na nej žiwicž. Tak myšlesche stary Godan wo Suriy, a wón so njebė w nim myłil, Suriy bė hišcže duschnišchi, dnyžli sčbi stary Godan wo nim myšlesche.

Niz dolhi cžaf po kwasu je mjes mladymi a starymi bórny swada a pschekora, jednota a mēr so sčnbi, a Boži luby klyč macža so husto s hórki klyšami. Placž khowdži s nimi do loža a kacze stawa s nimi s loža. Sdžež tak je, tam je sčudne žiwjenje. — Pola Suriy Rožafa tak njebė. Tón wostaji nanaj hospodarstwo a njebrěješche je jemu s rukow, hacž bė runje jeho, ale wón cžinjješche, kaž nan hospodarstwo wufasa, a bė jemu poddany, pschetož wón widžješche, so nan k sčtodže njeje, ale k wužitkej pomha. Nan pał, Suriyoweje cžichoscže swědomny, woprajcha so jeho husto: „Suriy, tak sčbi ty myšlišch, hdy dha bychmój tole sapočžaloj?“ A Suriy wotmolwi: „„Nan, ja sčbi myšlu, sčerje a lēpje; pschetož spěschnosčž njeschodži, a džělawej ruzy njespschindžetej k hanibje.““

„Prawje masch, mój syno, teho dla cžzemoj hižom lēka, hdyž smējemoj wofšhte, tu wudrjenu džěru na luby jawoščž a wuporjedžecž. Na brjóh cžzemoj rotota nařadžecž, hewaf namaj woda pschezo sažo k lubu cžini; to hižom je nētko tšecži ras, hacž ja pomnju, so je so woda runje tam na tym mēščze wudobnyla a džěrow do kufi nadřěla.“

„„Derje dosčž, nano, ale ja njewēm hacž budže namaj to wjele pomhacž; a kerk na kufu řadžecž, to so mi njesda dobre, trawa pod kerkami ženje dobra njenaroscže.““

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Sdnyž so sčšy knježa duchowni luboscžiwje nam wufadowanje njeđělskeho teksta sa tole lěto napřhali, cžzědža nam w nowym lubi knježa duchowni nascheje pruskeje Ružizny tole wufadowanje sa nasche „Pomhaj Bóh“ posticžicž. Stajke je to swjekelenje sa naschich lubnych cžitarijom, hdyž woni kóždu njeđělu s rufi a s wutrobny swojich lubnych duschowpastyrjom tajke duchowne natwarjenje dostanu, kotrež móža domach s tymi swojimi cžitacž a sčbi ros-pominacž.

— Lěto so ke kónzej bliži. Kóždy sčbi nowu protyku wofstara. Hišcže juntrócž was na to dopomnjamy, so do sčerbškeho doma sčerbška protyka, nasch „Pšchedženaf“ klyšcha. Duž njeđajcže so wot nēmskich protykarjom mylicž — do sčerbškeho doma kupcže sčbi sčerbšku protyku. Wona je dostacž pola knjesa Ssmolerja w Budyšchinje a tež we wschitkich pschedawarňjach „Sčerbških Nowin“ na wšach.

— Biblijski pucžnik so w bližšim tydzenju docžišcžči. Tak smējecže jón w prawym cžafu w rukomaj. A wón budže tež hotowy sa naschich lubnych Draždžanskich Sčerbow k sčerbškemu kemschenju 2. adventa.

— Naschi wjazy so hižom dolhi cžaf w Afrizy wopruja, so bychu sčžkarjom podkłócžili. So žaneho trajazeho wuspěcha mēli njeřbu, na tym je wina byl wyschł Witboi, kž bēšche prjedy so nēmskemu lubej podal, kž pał je pschřahu swěrnoscže slamatwšchi nētko lēpnje sčžkarjom nawjedowal. Wón cžyšche sažo wot-džělenje naschich wojakow wurubicž, pschi tym trjěchi jeho kulka a na tu ranu wón sa 2 dnjej wumrje.